

A Ceruzatartomány Kulisszái

A test egy ház. Ugyan sok részlete, tagja van.
De egy *szellem* által építettett egybe.
Nem mondja a szem a kéznek,
nincs szükségem rád. (I. Kor. 12.)
A sejteknek a házban meg van mondva,
mennyit szaporodjanak.
Nem gondolhatja meg magát egyetlen molekula,
egy vérlemezke sem, hogy most „belehúz”.
Ellenkező esetben a fehér vérsejtek megölik.
Ha növekszik a terhelés a kéznél, kimegy
a parancs, tessék az izomsejteket erősíteni,
sokasítani! Az örökítő anyag sem független,
meg van írva, mint egy könyv. Nem nyúlhat bele
más, csak az egész test (a ház) érdeke.
A Szellemi Agy.
Az központ parancsot ad a szemnek, csukódjon be,
mert apró kavicsok szóródnak a tetőről. A szem
szót fogad. Szolgálatot teljesít, nem egyéni karriert fut.
Ha tűz a nap a testre, elkezdődik a barnulás,
nem adja fel rögtön a bőr, nem nyafog, feldolgozza
a „terhet”. Egyszer fent van az izom, egyszer meg lent.
Nem veszekszenek. „Én mindig alul vagyok, ó!”
A *szív* éjjel is dolgozik. Gyorsan pihen, de hogyan?
Azt nem tudja senki. De bele van kódolva a „dolgába”
a menet közbeni felfrissülés.
A nyelv megnyalja az ajkakat rögtön, ha száraz a száj.
A mirigyek rákapcsolnak. Nem sztrájkolnak.
Ha sebet ejtenek a „házon”, riadót fúj a fagocita.
Odatódulnak a mentő-sejtek. A tartalék-cukrot égetni kezdi
a labor. „A munkához több oxigén kell!” – jelzi az elme.
A tüdő veszi az adást. Engedelmeskednek mind,
ékes rendben. Nem von le konzekvenciát
egyik tag sem hiába. És hogy mire fel?
A szerző titka.

Jácint, ónix

Van igazság, mi nem látható.
Végül a nincsből megnyitják.
Leszáll a köd, befagy a tó.
A hiszti helyett itt van a hit.

S ott van a múlt, éppen kihűlt.
Merev az emlékezet.
Boldog volnék? De csak idült.
Varjú károg, a drót rezeg.

Kert is van még. Szántja a bú,
Kis Herceg alszik rajta.
Testes a szomj, mint az aszú.
Fahéjba vág a balta.

Heidegger kulcsa

A kultusz bezárt, a halál kidőlt.
Árverésre került a protektor.
Másnak se jó, amit kinőtt.
A szív helyén egy processzor.

Csak egy Úr van, Öregkorú,
rabszolgák között ki henceg?
Mily édes, ami szomorú
És nem csinál senki rendet.